

de Grietzelous

1

PAUL
VAN LOON

Leopold / Amsterdam

➤ INHOUD ◀

Een	5
<i>De strop</i>	13
Twee	23
<i>De babyfoon</i>	26
Drie	35
<i>Kattengras</i>	38
Vier	50
<i>De taart</i>	53
Vijf	65
<i>Het schilderij</i>	69
Zes	80
<i>De stoel</i>	83
Zeven	93
<i>De laars</i>	99
Acht	106
<i>De bouwdoos</i>	112
Negen	122
<i>Het stuk hout</i>	125
Tien	139
<i>Het verhaal van de schrijver</i>	142
Elf	149
 <i>Beste griezelaar</i>	 158

‘Instappen, jongens, de Griezelsbus vertrekt zo dadelijk.’

Meester Maurice klappt in zijn handen bij de ingang van de grote bus, die voor het schoolgebouw staat. De bus is helemaal beschilderd met afbeeldingen van spoken, skeletten en andere vreemde figuren. Op de zijkant staat met grote letters: *De Griezelsbus*.

Een beetje aarzelend lopen de leerlingen naar de bus. Voor de school staan de ouders hun kinderen na te wuiven. Het is zes uur 's avonds en het begint al donker te worden.

‘Ze moeten wel om tien uur weer terug zijn,’ roept de vader van Joris en Pieter.

Meester Maurice wuift geruststellend naar hem. ‘Maakt u zich geen zorgen. Om tien uur staan we hier weer voor de school.’

Sander en Michiel lopen vooraan in de rij. Helemaal achteraan komen Annabel en kleine Liselore met haar eeuwige handtasje.

Iedereen giechelt een beetje zenuwachtig. Het is dan ook een bijzondere rit die ze gaan maken, ter gelegenheid van de

Kinderboekenweek. Een rit in de Griezelbus. Onder leiding van meester Maurice doet heel groep zeven van basisschool De Tulp mee.

De Griezelbus is een project van de schrijver Onnoval, een bekende kinderboekenschrijver. Hij heeft ergens een oude bus op de kop getikt, waarmee hij tijdens de Kinderboekenweek door het land reist. Het voertuig is nogal roestig en zit vol deuken maar het rijdt nog uitstekend. Een aantal basisscholen, waaronder De Tulp, heeft een uitnodiging ontvangen voor een rit met de Griezelbus.

Sander stapt als eerste de bus binnen en kijkt nieuwsgierig in het rond. Veel ziet hij niet, want het is hartstikke donker. Er brandt geen licht en de ramen zijn verduisterd met zware rolgordijntjes. Het hoofd van Michiel verschijnt naast hem.

‘Rare boel,’ fluistert Sander. ‘Ik zie geen klap.’

Langzaam gloeien er lichtjes op boven de ramen in de voorste helft van de bus en worden de zitplaatsen zichtbaar. Het achterste gedeelte is afgesloten door een zwart gordijn.

‘Doorlopen, jongens,’ roept meester Maurice van buiten. ‘De anderen willen ook naar binnen.’

Sander aarzelt. De verlichting in de bus is zo zwak, dat hij nog steeds weinig ziet. Achter het stuur zit iemand met een pet op. Hij is mager en draagt witte handschoenen. Zijn gezicht is naar het raam gekeerd en hij kijkt niet om naar de binnenkomers.

Vreemde kerel, denkt Sander. Zit hij nou te slapen of interesseert het hem niet dat wij binnenkomen?

Hij kijkt over zijn schouder naar meester Maurice, maar die is buiten de bus druk bezig iedereen naar binnen te dirigeren.

‘Kom op, Sander. Niet zo schijterig.’ Michiel wurmt zich langs Sander en loopt het gangpad in. Sander wil zich niet laten kennen en loopt snel achter Michiel aan. Michiel ploft ergens neer en Sander gaat snel naast hem zitten. Het valt hem op dat alle stoelen achterstevoren geplaatst zijn, zodat je met je rug naar de bestuurder en met je gezicht naar het gordijn in het achterdeel van de bus zit.

De anderen komen nu ook binnen en zoeken een zitplaatsje op. Iedereen kijkt een beetje onwennig om zich heen. Wat gaat er nu gebeuren? Meester Maurice stapt als laatste in. Hij knikt naar de chauffeur en zegt: ‘Goedenavond.’

De chauffeur kijkt hem niet aan en antwoordt niet. Onder zijn grote pet is zijn gezicht helemaal in de schaduw.

‘Eh, goed, jongens, is iedereen er?’ zegt meester Maurice.

‘Getsie, ’t is hier smerig,’ roept Juultje opeens. ‘Moet je zien, overal spinnenwebben.’ Ze wijst naar het plafond, waar overal in de bus spinrag hangt.

‘Iee, een vleermuis,’ gilt Joris en hij slaat wild met zijn handen boven zijn hoofd in de lucht.

‘Hier ook,’ roept Ruud.

‘En bij mij ook,’ schreeuwt Emanuel.

‘Meester, het stikt hier van de vleermuizen.’

Michiel reikt over de rugleuning van Joris heen en grijpt het fladderende wezentje boven Joris’ hoofd beet.

‘Plastic,’ zegt hij. ‘Net echt, dat wel. Het ding hangt aan een elastiekje aan het plafond. Kijk maar.’ Hij laat de vleermuis los en die begint onmiddellijk opnieuw boven Joris’ hoofd te dansen.

Plotseling schalt een keiharde lach door de bus.

‘WELKOM IN DE GRIEZELBUS.’

Iedereen, ook meester Maurice, kijkt verschrikt naar het gordijn, want de stem komt daarachter vandaan. Alleen Liselore beweegt zich niet. Ze zit ver van het gordijn, achter de bestuurdersplaats met haar handtasje op haar knieën en haar handen er netjes overheen gevouwen.

Ratelend schuift het gordijn open en daar staat iemand. Hij draagt een zwart pak en een mantel, die vol hangt met botjes. Om zijn nek hangt een ketting van tanden en kiezen. Hij heeft een boek onder zijn arm en een glimmende gouden ring in zijn linkeroor. De ruimte achter hem is nog steeds stikdonker.

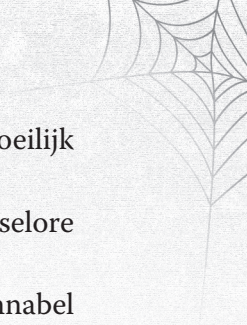
‘Nogmaals welkom in de Griezelbus,’ zegt hij met een brede glimlach. ‘Ik ben Onnoval, jullie reisleader zal ik maar zeggen, en dit wordt een rit die jullie nooit zullen vergeten.’ Zijn glinsterende ogen dwalen over de gezichten van de leerlingen.

‘Net een goochelaar,’ zegt Michiel.

‘Of een ex-tandarts,’ zegt Sander, die met een frons naar de tanden en kiezen om de hals van de schrijver kijkt.

Zouden die echt zijn? denkt hij. En die botjes?

‘Wat een engerd,’ fluistert Annabel en ze heeft al half spijt dat ze zich voor deze rit heeft opgegeven. Maar het is nu eenmaal Kinderboekenweek en in die week doet de school altijd iets

leuks. De hele groep doet mee en daarom kon Annabel moeilijk achterblijven.

‘Ik hou helemaal niet van griezelen,’ fluistert ze tegen Liselore naast haar.

‘Ik geef er ook niks om,’ zegt Liselore zacht, zonder Annabel aan te kijken. ‘Ik ga alleen maar mee omdat ik anders toch de hele avond alleen thuiszit. Mijn ouders zijn altijd weg.’ Haar handen frunniken aan haar handtasje.

Annabel kijkt schuin naar Liselore. Eigenlijk is Liselore een beetje zielig. Ze is altijd stil in de klas en niemand let op haar. Ze gedraagt zich zo onopvallend dat het soms net lijkt of ze onzichtbaar is.

Onnoval lacht hartelijk en zijn stem klinkt opeens zacht en vriendelijk. ‘Ik hoop dat jullie niet te erg geschrokken zijn. Ik verwelkom mijn gasten altijd op deze manier. Dan komt iedereen alvast een beetje in de stemming. Het gaat deze avond tenslotte om griezelverhalen, nietwaar.’

Met langzame passen loopt hij naar voren. De botjes die met touwtjes aan zijn mantel vastzitten, klepperen bij elke stap.

‘Moet je zien, hij hinkt,’ fluistert Sander. ‘Misschien heeft hij wel een houten poot.’

‘Da’s vast ook nep, net als die vleermuizen en die botjes,’ zegt Michiel. ‘Een trucje om er interessant uit te zien.’

De schrijver stapt trekkend met zijn been langs Michiel en kijkt even naar hem. Een glimlach flitst over zijn gezicht. Het is niet duidelijk of hij de opmerking van Michiel gehoord heeft.

‘Zoals jullie misschien gemerkt hebben, is de bus versierd met enige voorwerpen die de kunst van het griezelen bevorderen. Maar vergis je niet. Hier of daar kruipt misschien wel een echte spin rond.’

Hij knipoogt naar Annabel, die wantrouwend het plafond afspeurt.

Meester Maurice stapt naar voren en steekt zijn hand uit.

‘Dag meneer Onnoval. Het begin is veelbelovend, moet ik zeggen. Bij de meesten zit de schrik er al aardig in, geloof ik. Ik denk dat iedereen nu wel klaar is voor de rit.’

De schrijver knikt en strijkt zijn glimmende zwarte haar naar achteren. Hij heeft een hoog voorhoofd en dikke, borstelige wenkbrauwen.

‘Mooi, mooi. Ik zal jullie even voorstellen aan de persoon die vanavond jullie bestuurder is. Hij heet Beentjes. Beentjes, laat je gezicht even zien en begroet onze gasten.’

Iedereen kijkt om naar de chauffeur. Voor het eerst komt er beweging in hem. Hij draait zich om en licht even zijn pet op. Op hetzelfde moment beschijnt een spotje zijn gezicht. Het is een doodskop met diepe zwarte gaten waar ogen horen te zitten.

Iedereen schrikt zich rot. Kreten van ontzetting. Alleen Lise-lore geeft geen kik, maar zij heeft zich dan ook niet omgedraaid en niet gezien wat er zich achter haar rug afspeelde.

Michiel is ook opgeveerd maar hij herstelt zich snel.

‘Een masker,’ zegt hij op onverschillige toon. ‘Je kunt die dingen in elke feestwinkel kopen. Met carnaval heb ik er zelf ook een gedragen.’

Natuurlijk, Michiel heeft gelijk. Nu ziet iedereen het: een masker, wat had je anders gedacht. Sander kijkt Michiel aan en giechelt van opluchting. Daar waren ze met z’n allen toch maar mooi ingestonken.

De schrijver glimlacht weer en haalt zijn schouders op. ‘Geintje. Het heeft elke keer weer succes en daarom kan ik het niet

over mijn hart verkrijgen het uit het programma te schrappen.’

‘Ik wist het wel hoor,’ zegt meester Maurice.

‘Waarom trilt uw stem dan zo, meester?’ roept Jacob.

Hilariteit. De meester is net zo erg geschrokken als de anderen.

De schrijver bekijkt de gezichten van zijn gasten met duidelijk plezier. ‘Start de motor maar vast,’ zegt hij. De chauffeur heeft zijn pet inmiddels weer opgezet zonder het masker af te nemen en draait het sleuteltje in het contactslot om. De bus begint te ronken.

Snel loopt de schrijver terug naar het gordijn. Hij trekt aan een koord, waardoor de achterste helft van de bus verlicht wordt door diverse spots. De zitplaatsen zijn eruit gesloopt en hebben plaatsgemaakt voor een lange, houten tafel. Op de tafel zijn een aantal voorwerpen uitgesteld.

‘Wat krijgen we nou?’ zegt Michiel. ‘Een vlooiemarkt?’

De voorwerpen op de tafel zijn: een schilderij, een bouwdoos, een beschilderd stuk hout, een babyfoon, een taart met twaalf kaarsjes, een bakje gras, een bemodderde laars en een dik stuk touw, in de vorm van een strop. Naast de tafel staat een grote, met leer beklede leunstoel.

De schrijver loopt naar de tafel toe en steunt er met een hand op.

‘Ik hoor jullie denken: ra ra, wat is dat voor rommel?’

Hij knipoogt naar Michiel. ‘Het is niet voor een vlooiemarkt. Ik zal het uitleggen. Elk van deze voorwerpen heeft een verhaal te vertellen. Ook de stoel, maar die is natuurlijk te groot om op de tafel te zetten. Al die verhalen staan in mijn nieuwe boek, een bundel griezilverhalen. Het boek heet *De griezelbus*, net zoals de bus dus. We vertrekken nu en tijdens de rit zal ik jullie de verhalen voorlezen. Het zijn er tien.’

Michiel, die goed naar de voorwerpen gekeken heeft, steekt meteen zijn vinger op. ‘Meneer Onnoval. Tien zegt u, maar ik tel maar negen dingen, de stoel meegerekend.’

‘Goed geteld, jongen, jij bent een slimmerik, dat heb ik al gemerkt. Jij laat je niet gauw bedonderen.’

Als Michiel een lamp was, zou hij nu licht geven van trots.

‘Maar toch heb ik tien verhalen,’ gaat de schrijver verder. ‘Bij het laatste verhaal hoort geen voorwerp. Bij dat verhaal hoor ikzelf. Het gaat over iets wat ik beleefd heb, toen ik ongeveer zo oud was als jullie.’

‘Volgens mij is dat een smoesje omdat hij één ding tekortkomt,’ fluistert Michiel tegen Sander.

Onnoval kijkt in het rond. ‘Nog vragen? Nee? Dan heb ik nog een verzoek. Wil de meester hier naast mij in deze makkelijke leunstoel komen zitten? Het is een comfortabele stoel, die ik altijd reserveer voor de meester.’

‘Wat een eer,’ zegt meester Maurice en hij doet wat hem gevraagd wordt.

‘Heerlijke stoel,’ mompelt hij. ‘Ik denk dat ik hier niet meer uit kom voor we thuis zijn.’

De schrijver glimlacht. ‘Dat moeten we nog maar afwachten.’

Meester Maurice kijkt Onnoval verbaasd aan. Wat bedoelt hij met die opmerking? Maar de schrijver heeft de strop van de tafel gepakt en slaat zijn boek open.

‘Dit is een strop,’ zegt hij. ‘Lang geleden werden misdadigers opgehangen aan zo’n stuk touw. In sommige landen gebeurt dat tegenwoordig trouwens nog steeds. Het eerste verhaal dat ik ga vertellen is het verhaal van deze strop. Rijden maar, Beentjes.’

De Griezibus vertrekt.

Het wordt doodstil als de schrijver begint voor te lezen.